

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΟΥΡΝΤΩ

ΣΤΟ ΝΤΑΝΣΙΓΚ

Ο Ι Νταμπλάβ έβγαιναν σχεδόν κάθε βράδυ και δέν ζαναγύριζαν στο σπίτι τους πριν από τις δύο ή τρεις το πρωί. Γλεντούσαν αδιάκοπα, γιατί ήταν ακόμη νέοι. Ο σύζυγος ήταν είκοσι όκτω χρόνων κ' ή γυναίκα του, ή Μαίρη, είκοσι τριών. Είχαν κι' ένα χαριτωμένο παιδάκι, τον Γκαστόν, του οποίου τή φροντίδα ανέθεσαν σε μιά νταντᾶ, από τὰ περίχωρα.

Μιά νύχτα, οί Νταμπλάβ γύρισαν παρά τή συνήθειά τους, νωρίς. Κατά τή συνήθειά τους, ή κυρία Μαίρη έτρεξε άμέσως πριν θγάλη τὸ μαντώ της νά φιλήση τὸν μικρό της Γκαστόν. Μά κατατρομαγμένη πετάχθηκε γρήγορα έξω από τὸ δωμάτιο:

— Ροζέ, Ροζέ, φώναξε στὸν άντρα της. Τὸ παιδί δέν εἶνε στήν κούνια του.

Ο άντρας της, πού εἶχε φορέσει στὸ μεταξύ τήν πυτζάμου του, έτρεξε.

— Ἀλήθεια; φώναξε.

— Μήπως ή νταντᾶ του δέν κοιμήθηκε ακόμη και τὸν ἔχαστην κάμαρή της; πρόσθεσε έπειτα από λίγο.

Και έτρεξαν κ' οί δυὸ στὸ δωμάτιο τής νταντᾶς. Μά οὔτε εκείνη ήταν εκεί. Τὸ κρεβάτι της ήταν άπειραχτο. Έτρεξαν με δυσκολοσυγκράτητη άγωνία στή σοφίτα. Εκεί θρήκαν τὸ σωφέρ.

— Πού εἶνε ή γυναίκα σου; τὸν ρώτησαν. (ή γυναίκα τὸν ήταν ή μαγειρίσσα τοῦ σπιτιοῦ).

— Ἀ, κύριε... ἄσχημα τὰ πράγματα. Ἡ γυναίκα μου δέν γύρισε ακόμη. Και χαμοουρήθηκε.

Τί ήταν πάλι αυτό. Ὅλο τὸ προσωπικό εἶχε φύγει, παίρνοντας και τὸ μικρὸ Γκαστόν μαζί του. Μά πού, πρὸς ποιά διεύθυνσι;

Κατέβηκαν κ' οί τρεῖς κάτω και ἔσπνησαν τή θυρωρὸ για νά τή ρωτήσουν μήπως ἤξερε τίποτα. Θυμωμένη ἐκείνη γιατί τής χάλασαν τήν ἡσυχία εἶπε με νυσταγμένη φωνή:

— Κάθε Σάββατο τὸ προσωπικό τοῦ σπιτιοῦ θγαίνει έξω και πάει στὸ ντάνσιγκ, στήν πλατεία Βάγκραμ.

— Ἀ, θαυμάσια! φώναξε ὁ Ροζέ.

Μπήκαν στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ ὁ Ροζέ φώναξε στὸ σωφέρ:

— Ζοζέφ, τρέβα στήν πλατεία Βάγκραμ και σταμάτα σ'

σικά δέν ἀπεκάλυψε τίποτε...

Ἡ τρίτη κ. Ντουρουκ ἐκληρονόμησε ὅλη τήν περιουσία τοῦ συζύγου της και, κατά τὸ 1920 πέθανε ξαφνικά. Ἐγὼ τήν περιποιήθηκα στίς τελευταῖες της στιγμές κι' ἔτσι ἄκουσα ἀπ' τὸ ἴδιο της τὸ στόμα τήν ἀποκάλυψη ὅλου τοῦ μυστηρίου. Ἀκούστε, κύριοι, κ' οί τρεῖς θάνατοι ἦσαν ἐγκλήματα. Μά πῶς διεπράχθησαν;... Ἀπλούστατα, ὑπάρχουν στὸν ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο νευρικά κέντρα πού ἐξουσιάζουν τήν ἀναπνοή. Ἀμα κατορθῶση λοιπὸν νά τ' ἀγγίξη κανεὶς με μιά καρφίτσια, προκαλεῖ ἀμέσως θάνατο. Αὐτὸ ὁ Ντουρουκ τὸ ἤξερε ἀπὸ τοὺς μαύρους τής Ἀφρικής κι' ἔτσι θανάτωσε τίς δυὸ συζύγους του. Τίς χτύπησε με μιά καρφίτσια, τήν ὥρα πού χτενίζόντουσαν, στὸ ὀρισμένο μέρος τοῦ κρανίου και γι' αὐτὸ βρέθηκαν με λυμένα μαλλιά. Ἡ καρφίτσια ἦταν λεπτοτάτη και δέν ἄφησε ἴχνη

— Καλὰ, ρώτησε κάποιος, μά ὁ ἴδιος πῶς πέθανε;

— Σὲ μιά στιγμή ἐρωτικῆς ἀδυναμίας φανέρωσε ὅλη τήν ἀλήθεια στήν τρίτῃ σύζυγό του. Τότε ἐκείνη ἔεροντας πειὰ τὸ μυστικὸ, ἀπὸ φόβο μήπως τήν σκοτώσει ἐκεῖνος τὸν σκότωσε αὐτὴ με τὸν ἴδιο τρόπο πού εἶχε σκοτώσει τίς δυὸ πρῶτες γυναῖκες του. Ἐτσι ὁ σύγχρονος αὐτὸς Κυανοπῶνων πλήρωσε τὰ ἐγκλήματα του. **ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ**

ὅλα τα ντάνσιγκ γραμμῆ.

Ἡ Μαίρη συλλογιζόταν με ἀνησυχία ὅτι ἦταν ἀδύνατο ἢ νταντᾶ νά κουβαλή μαζί της τὸ παιδί σε ἕνα τέτοιο μέρος... Ἀχ, τὸν μικρούλη της, σίγουρα τὸν εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ σπίτι, και ποιὸς ξέρει πού τὸν εἶχε ἀφήσει φαίνεται αὐτὴ ἢ ξεμυαλισμένη...

Δάκρυα ἐφάνηκαν στὰ μάτια της. Ἐσκυψε στὸν ὄμο του ἀνδρός της, ψιθυρίζοντας:

— Ροζέ, πάει ὁ Γκαστόν μας, πάει...

— Μά μὴν κάνης σάν παιδί, τής εἶπε, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο στεκόταν κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο.

Πολύχρωμα λαμπιόνια φώτιζαν τήν εἴσοδο τοῦ λαϊκοῦ ἐκείνου ντάνσιγκ.

Μόλις πλήρωσαν τὸ εἰσιτήριο και προχώρησαν, ἄκουσαν ἔξαφνα φωνές μικρῶν παιδιῶν.

— Ἀκούς, Ροζέ; ἔκαμε χαρούμενη λίγο ἢ Μαίρη.

Ἐκεῖνος ἀνοιξε τήν πόρτα πίσω ἀπὸ τήν ὁποία ἀκούονταν ἢ φωνές τῶν παιδιῶν... Μά μόλις ἔκαναν δυὸ βήματα μέσα, ἕνα ἐκπληκτικὸ θέαμα παρουσιάσθηκε μπροστὰ τους. Σὲ πρόχειρα στρώματα και σε κουβέρτες ἦσαν ξαπλωμένοι καμμιὰ εἰκοσαριά μπεμπέδες... Ἄλλοι ἔπαιζαν με τίς κούκλες τους, ἄλλοι γελοῦσαν, ἄλλοι ἐκλαιγαν, κι' ἄλλοι κοιμόταν.

Τήν ἴδια στιγμή μιά γυναίκα τοὺς πλησίασε:

— Μοῦ δίνετε τὸ νούμερό σας; εἶπε ξερά.

— Τί νούμερο; ρώτησε ὁ Ροζέ.

Μά στὸ μεταξύ ἢ Μαίρη έτρεξε κι' ἀγκάλιασε τὸν μικρὸ Γκαστόν, πού καθόταν ἡσυχος στὸ στῶμα του.

— Τὸ νούμερο τοῦ παιδιοῦ, ἐπέμενε ἢ γυναίκα. Δέν μπορεῖτε νά πάρετε τὸ παιδί χωρίς νούμερο.

— Ἀσε με ἡσυχῃ με τὸ νούμερό σου, εἶπεν ἢ Μαίρη. Ἐμεῖς ζητᾶμε τὸ παιδί μας τὴν ὥρα και σὺ μοῦ λές νούμερο;

— Ἄν εἶνε δικό σας τὸ παιδί, δώστε μου τὸ νούμερό του, ξαναεἶπε ἢ γυναίκα και βλέποντας ὅτι οί Νταμπλάβ εἶχαν πάρει τὸν Γκαστόν στήν ἀγκαλιά τους, έτρεξε στή σάλα τοῦ χοροῦ, ἐστάθηκε και φώναξε μ' ἕναν θειατρικὸ τρόπο:

— Ἐκλεψον τὸ παιδί πού ἔχει τὸ νούμερο 15!

Τρεῖς γυναῖκες σ' αὐτὴ τή φωνή ἀφησαν τοὺς καθάλλιερους τους σὴν μισῆ ἑνὸς λικνιστικώτατου ταγκὸ κι' έτρεξαν. Ἦσαν ἢ νταντᾶ, ἢ καμαριέρα και ἢ μαγειρίσσα τῶν Νταμπλάβ. Μόλις βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἀφεντικά τους μείνανε κ' ἢ τρεῖς κατάπληκτες.

— Ἐτοι φυλάτε τὸ παιδί, τοὺς εἶπε ἀπότομα ἢ κ. Νταμπλάβ. Θά οἶς διώξω και τίς τρεῖς σας!

— Ὅχι δά, κυρία! ἀποκρίθηκε ἢ μαγειρίσσα. Εἶδατε πόσο καλὰ ἦταν φυλαγμένο!

— Και κάθε πότε γίνεται αὐτὸ; ρώτησε ὁ Ροζέ.

— Κάθε Σάββατο, κύριε.

— Κάθε Σάββατο ἔρχεται ἐδῶ τὸ παιδί μας;

— Τὸ προσέχουμε, κύριε, τὸν διεβεβαίωσε ἢ νταντᾶ. Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Οί κύριοι θγαίνουν κάθε βράδυ, ἐνῶ ἐμεῖς δέν θγαίνουμε παρά μιά φορά τήν ἐβδομάδα: Κάθε Σάββατο.

Ἐπὶ τὸν γύρισαν στὸ σπίτι, ἢ κ. Νταμπλάβ εἶπε:

— Ἀκούστε κ' ἢ τρεῖς σας: Κάθε Σάββατο θά φυλάμε ἐμεῖς τὸ παιδί μας και σεις θά θγαίνετε έξω. Μά τίς ἄλλες ἡμέρες δέν θά θγαίνετε...

Τὸ προσωπικὸ συγκατένευσε χαρούμενο κι' ἀπὸ τότε κάθε Σάββατο οί Νταμπλάβ ἔμεναν στὸ σπίτι, κάνοντας συντροφιά τοῦ Γκαστόν, ἐνῶ ἢ ὑπηρεσία χόρευε στὸ ντάνσιγκ...

Σὲ πρόχειρα στρώματα ἦσαν ξαπλωμένοι οί μπεμπέδες